

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1160

08.06.2025 (136)

Hitler a háborúban : Mi történt *valójában* ?

A.V. Schaerffenberg

7. rész

6. fejezet: Kampány Lengyelországban

Az igazság olyan törékeny, hogy hazugságok testőrségére van szüksége, hogy megvédje."

Winston S. Churchill

Miután a Lengyelország elleni háborút szinte megnyerték, "Hitler felállt a Reichstagban, hogy a védtelen nép felett aratott győzelmével dicsekedjen". Walter Cronkite, a hagyományos történészek és náciellenes propagandisták szócsové így ábrázolta az 1939-es lengyeleket. Az ő ábrázolása azóta történelmi dogmává vált, amelyben Lengyelországot még mindig békeszerető országgént ábrázolják, amely túlságosan félénk és kicsi ahhoz, hogy megvédje magát Hitler erőszakoskodásaival szemben. De ahogy az előző fejezetben említettük, a lengyelek felháborították a brit és francia szövetségeseket azzal, hogy makacsul elutasították a békés tárgyalásokat. És semmiképpen sem voltak "védtelen nép". Mivel a modern Leng-

Lengyelország az első világháború után jött létre, József Pilsudski marsall agresszív külpolitikájához igazodva széles körű fegyverkezési programokat erőltetett. Egész Kelet-Európában harcias bajkeverőként volt ismert, és csetepatékba keveredett valamennyi szomszédjával, beleértve a sziléziai németeket is, akik valójában "védtelen nép" voltak az 1920-as évek elején, amikor a nemzetközi jog durva megsértésével elfoglalta a földjüket. Még a versailles-i szerződés szövetséges kidolgozói is elmarasztalták a lengyeleket a lefegyverzett németek gyáva áldozattá válásáért.

Pilsudski ezzel egyidejűleg teljes körű támadást intézett a Szovjetunió ellen. Bár ez kudarcot vallott, megakadályozta, hogy a szovjetek ellentámadást indítsanak Lengyelország ellen. Azon a napon, amikor Németországban a nemzetiszocializmust hatalomra választották, Pilsudski provokáció nélkül titkos követet küldött Párizsba, ahol közös inváziót javasoltak a Birodalom ellen. A rosszul felkészült franciák elborzadtak, és visszautasították a bűnöző javaslatát, hogy ki nem hirdetett háborút indítsanak egy olyan nemzet ellen, amely túl gyenge volt ahhoz, hogy bárkit is fenyegetsen, nemhogy a harcias lengyeleket. Pilsudski egy zsidó nő felesége volt, ami megmagyarázta a németekkel általában és különösen a nemzeti-szocializmussal szembeni személyes ellenszenvét.

Amint az előző fejezetben említettük, a lengyel kormány 1934 januárjában barátsági szerződést írt alá a Birodalommal. Ezzel egy időben Pilsudski nagykövetét, Millsteint Litvániába küldte, hogy titokban megpróbálja a balti ország vezetését közös katonai szövetségre csábítani Németország ellen. Millsteint, a párizsi Rothschild nemzetközi bankház vejét a litvánok hűvösen fogadták, akiknek régi fővárosát, Vilniust elfoglalták, és még mindig a kettős üzletet folytató marsall tartotta a kezében.

1935-ben rákban vagy mérgezésben bekövetkezett halála után a lengyel fegyvergyártás töretlenül folytatódott, de néhány varsói tisztviselő kezdte felfogni, hogy öngyilkos ostobaság egyszerre szembeszállni Sztálinnal és Hitlerrel, és az Új Németországhoz *való közeledés* felé hajlott. A két ország lassan sodródott egymás felé, mígnem Bullitt könnyű hódításról szóló szirénéneke a végzetükbe ringatta a lengyeleket. 1939 augusztusára a Hitler elleni népi izgatás Lengyelországon belül elérte a láz csúcspontját, ami az ország 1,5 millió németje ellen irányuló féktelen csőcselék akciókat eredményezett. Soha nem sikerült pontosan megállapítani, hogy a feldühödött csőcselék hány embert hurcolt el otthonából, és vert vagy kövezte halálra, bár a Nemzetközi Vöröskereszt becslései szerint a számuk meghaladta a 3000 férfit, nőt és gyermeket az 1919-ben kezdődő húszéves időszak alatt. Csak 1939-ben mintegy 500 német állampolgárt gyilkoltak meg a felbőszült lengyelek. A német kisebbséggel szemben elkövetett lengyel atrocitásokat dokumentáló svájci feljegyzések, bár több mint 60 éve nyilvánosak, a második világháború

előtti lengyel-német kapcsolatok elhanyagolt tényezői.

Miközben a brit katonai stratégák Londonban lengyel bábukkal tanácskoztak, Lengyelország vezető újságja, a *Kurier Polski* transzparenszekkel követelte: "Németországot el kell pusztítani!". (Goebbels, 304. o.). Az 1939 nyár végi hisztérikus állapotokat egy német tengeralattjáró-kapitány, Werner Hartmann írta le. "Lengyelországban hetek óta zavargások voltak" - emlékezett vissza. "Az újságok és a kabarék gúnyolták a német népet. Német állampolgárokat alaptalanul megvádoltak és letartóztattak. Etnikai németeket meglincseltek. Ironside tábornok (a birodalmi vezérkar brit főnöke) ellenőrizte a lengyel hadsereget. Megalomán ballonkabátos katonák a tempelhofi (azaz berlini) csatáról és az Elba menti "határról" beszéltek. Danzigot módszeresen elvágták, és Gdingen --- egy félig kész, betontömbökből és fakerítésekből álló skizofrén képződmény a tenger mentén --- Kelet-Európa nagy kikötőjévé kellett volna válnia. Az újságok címlapjai minden nap újabb és újabb aggasztó túlkapásokról számoltak be a fokozódó szovinizmusból. Egyszer azt állították, hogy egy lengyel flotta Szalamiszt készít nekünk a Balti-tengeren, és a hullámok a mi vérünkötől vöröslenek egészen Rügen fehér krétaszirtjéig" (33).

Hitlernek mégsem állt szándékában ellenségei kezére játszani egy olyan háború kirobbantásával, amelynek kimenetelét senki sem sejthette. Vaskos önuralmától frusztrálva a varsói hatóságok örült módon utasították a lengyel különleges erőket, hogy támadják meg a kis német határváros, Gleiwitz városát, amelyet 1939. augusztus 31-én valóban elfoglaltak. A lengyelek összesen mintegy 35 bevetést indítottak a Harmadik Birodalom keleti határai ellen, olyan támadásokat, amelyekről az udvari történészek, akik Hitlert egyedüli agresszorként akarják feltüntetni, soha nem tesznek említést. Még most is a harcok tárgyalásos úton történő befejezésére törekedett. Amint azt a *második világháború* náciellenes *Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* írói kénytelenek voltak elismerni: "Lengyelország német megszállása azután indult meg, hogy a berlini lengyel nagykövet elutasította Hitler javaslatait a Danzig és a Folyosó problémájának békés megoldására" (22). Mivel országát támadás érte, a Führernek nem maradt más választása, mint hogy ellenlépéseket rendeljen el. Ennek megfelelően szeptember 1-jén reggel a lengyelek megkapták, amire vágytak, amikor a Blitzkrieg Isten haragjaként zúdult rájuk.

A Duce éppen ekkor demonstrálta béke iránti elszántságát azzal, hogy szeptember 5-re öthatalmi konferenciát kért Párizsba "a versailles-i szerződés azon pontjainak megvizsgálására, amelyek a bajok gyökerét képezik". Hitler beleegyezett, és közölte a britekkel és a franciákkal, hogy leállítja a támadást és kivonul Lengyelországból, ha megengedik neki, hogy megtarthassa a német Danzig városát -- németül. Ezzel a közvetlenül ésszerű kéréssel szemben a nyugati demokráciák a

háborút részesítették előnyben, annak minden kölcsönösen katasztrofális következményével együtt.

Lengyelország húsz éve fegyverkezik. És egy pillantás a hadseregére elegendő ahhoz, hogy megmutassa, a lengyelek aligha voltak "védtelenek". Egymillió fős hadsereget mozgósítottak harminc, korszerűen felszerelt gyalogos hadosztályban, amelyet egy 100 000 tartalékosból álló "nemzetvédelem" támogatott. A *Cavendish Enciklopédia* a lengyel hadsereget "a világ egyik legnagyobb hadseregének"(22) nevezi. A lengyel gyalogságot egy nem kevesebb mint 300 harckocsiból álló páncélos dandár támogatta, ami megdönti azt a szövetséges mítoszt, hogy Lengyelország egyetlen védelmi eszközeként az operatív lovasságot tartotta számon. A lengyelek valóban működtettek lovasezredeket (összesen 37-et), de a világ minden más modern nemzetével is így volt ez - beleértve Németországot és az Egyesült Államokat is; a lovas egységek még mindig szerves részét képezték a korabeli hadviselésnek.

A második világháborút tanulmányozók többsége előtt ismeretlen, hogy a lengyelek öt tengeralattjáróból, négy rombolóból, hat aknaszedőből és egy aknaszedőből álló modern haditengerészetet üzemeltettek. Bár ezek az erők más haditengerészetekhez képest csekélynek tűnnek, a Balti-tenger határaihoz képest megfelelőek voltak, és minden bizonnyal korszerűbbek, mint nehézkes ellenfelük, az elavult *Schleswig-Holstein*, amely a második világháború első német lövéseit leadta. A varsói haditengerészeti erők még jóval a főváros 1939 októberében bekövetkezett eleste után is harcoltak. Fél évvel később, 1940. április 8-án például egy lengyel tengeralattjáró, az *Orzel* elsüllyesztette a Balti-tengeren a *Rio de Janeiro* nevű német szállítóhajót.

A lengyelek közel ezer repülőgépből álló légiflottával rendelkeztek. A fejlett P.37 "Elk" közepes bombázó 40 mérfölddel gyorsabban repült óránként, mint Németország legjobb közepes bombázója, a Heinkel He 111H-16, annak ellenére, hogy mindkét gép azonos hasznos terhet, egyenként 5600 font bombát szállított. A PZL P.23-as egymotoros bombázó volt a háború elején a Lengyel Légierőnél szolgálatban álló legnagyobb számú repülőgéptípus, 114 példány szolgált az első vonalbeli egységekben, további 11-et pedig pótlásként kaptak. A rögtönzött repülőterekről is bevethető, robusztus *Karas*, vagy "ponty", 1330 font bombatömeget szállított 186 km/órás sebességgel, és mind a hát-, mind a hasi lövészálláson fegyverezettel rendelkezett, így jobban védhető volt, mint a német társai, a kétmotoros Messerschmitt-110-es vagy a *Stuka* zuhanóbombázó.

A lengyel légierő első számú vadászgépe azonban a PZL P.11-es, a varsói *Panstwowe Zakłady Lotnicze*, a Nemzeti Repülőgépgyár által gyártott magasszárnyú monoplán volt. Bár lassabb volt, mint a Luftwaffe legtöbb ellenfele, a P.11-es gyors és rendkívül manőverező volt. Egy képzett pilóta kezében (és sok

lengyel pilóta kiváló pilóta volt) a P.11-es félelmetes ellenfél volt. A második világháború legtöbb története elfelejti megemlíteni, hogy a lengyelországi hadjárat első légi győzelmét egyetlen P.11-es pilóta aratta két Dornier közepes bombázó felett. A rövid hadjárat során a Luftwaffe 285 elvesztett repülőgépe pedig a lengyel légierő harci képességeit bizonyította.

Míg a Messerschmitt Me 109E felülmúlta a lengyel harci gépet (ahogyan a világ összes többi vadászgépét is), a P.11-es egyenrangú volt a korabeli légierők által a világ minden táján repült üldözési modellekkel, sőt még azoknál is jobb volt. A P.11 ugyanolyan jól, ha nem jobban teljesített, mint az orosz Polikarpov kétfedelűek, az olasz CR-42, a RAF Gloster *Gladiator*, a japán Mitsubishi A5M (amerikai kódnevén *Claude*), vagy az amerikai Brewster *Buffalo* - mind-mind 1939-ben frontvonalbeli harci gépek voltak. Távolról sem voltak "nagyrészt elavultak", a lengyel repülőgépek koruknak megfelelő vagy annál jobb, sőt néha, mint az *Elk* esetében, a legmodernebb gépek voltak.

A második világháborúról szóló főáramú beszámolók a nemzetiszocialisták által legyőzött ellenfeleket mindig gyengének vagy védtelennek ábrázolják, hogy fenntartsák azt a propagandaképet, amely szerint Hitler követői zsarnokok, akik soha nem tudtak tisztességes harcot nyerni. Szándékaik nyilvánvalóak és történelmen kívüliek. A Wehrmacht több tízezer halottja, eltűntje és sebesültje kevesebb mint egy hónapos harcban bizonyítja, hogy a németek nem egyszerűen átsétáltak Lengyelországon, hogy könnyű győzelmet arassanak. A lengyel ellenállás "hiábavalónak" vagy "szánalmasnak" minősítése a szárazföldi csapatok, tengerészek és repülők lealacsonyítását jelenti, akik oly ügyesen és bátran harcoltak hazájukért, miközben a nyugati szövetségesek és saját vezetőik elárulták őket. Ahogy azt maga Adolf Hitler is nyilvánosan elismerte Danzigban a hadjárat után: "Ezen a ponton tegyünk teljes igazságot a lengyel katonáknak. A lengyelek sok helyen bátran harcoltak. Alattvalóik mindent megtettek. Tisztjeiknek hiányzott az intelligencia. Legfelsőbb parancsnokságuk teljes kudarcot vallott. Szervezetük csak lengyel volt."

Értékelésének igazságtartalmára nincs jobb példa, mint a lengyelek védelme a danzigi kikötő előtti Westerplatte-nél. A félszigetet 1924 óta titokban, a varsói politikusok ígéretes biztosítékai ellenére a Nemzetek Szövetségének tárgyalóival szemben, akik megpróbálták megbékíteni a Németország és Lengyelország közötti potenciális villámcsapást, jelentős katonai tranzitlétesítménnyé építették. Maciej Jonasz lengyel történész szerint: "Meg kell jegyezni, hogy a pinceállások (a fegyveres fellegvár) helyét titokban kellett tartani, mivel létezésüket a létesítmény létét szabályozó egyezmény feltételei tiltották. Még a félévente rotálódó őrség fiatalabb sorkatonái előtt is titokban tartották őket. Csak a tiszték és a rangidős altisztek tudtak a földalatti harcálláspontokról ..." (66). A szigorú titoktartás e fátyla

egy betonozott, korszerű, számos géppuskaállásból, aknavetőkből és tüzérségből álló, elit alakulatból álló század által személyzettel ellátott, felfegyverzett létesítményt takart. Egy ilyen titkos, sőt illegális erődítmény létezése *tizenöt évvel* a második világháború kitörése előtt felfedte a Németországgal való konfliktusra való lengyel előkészületeket, és jóval azelőtt, hogy Hitler, akit mindmáig a Lengyelországgal való ellenségeskedés kiprovokálásáért okolnak, hivatalba lépett volna.

Szeptember 1-jén a németek, mit sem sejtve a védelem kiterjedtségéről, frontális támadást indítottak a Westerplatte ellen, de még azelőtt lelőtték őket, hogy a rejtett fellegvár közelébe jutottak volna, páncélos támadásukat a lengyelek 75 mm-es tábori ágyúja szétzúzta. A mentőakcióra az 1909-es évjáratú *Schleswig-Holstein*, a dreadnoughtok letűnt korszakából származó öreg hadihajó érkezett. Jonasz írja, hogy a lengyel tábori tüzérséget "a csatahajó őrszemek észrevették, és azonnal heves tüzet nyitottak ellene. Az első haditengerészeti lövedék eltalálta a fa törzsét, amely alatt a 75 milliméteres állt, a következő kettő pedig elég közel ért ahhoz, hogy a löveg teljesen működésképtelenné váljon. (Az ágyút később megjavították és a németek használták, végül a sztálingrádi zsebben fejezte be pályafutását)" (68, 69).

A derék, öreg harci ló vitte a prímet, egyre több telitalálatot mérve a létesítményre. "Ez a brutális sortűz, amelynek során a csatahajó mindössze 400 méteres távolságból lőtte hatalmas ágyúival a létesítményt, egészen este 9 óráig tartott. Ez arra készítette a lengyeleket, hogy evakuálják az Erőspont Prom-ot, amelynek személyzete visszahúzódott, hogy segítsen az Egyes Örház őrzésében. Gryczman törzsszászlós így vallott a tűz intenzitásáról, amikor kiadta a kivonulási parancsot: "Túléltem két háborút, de ilyet még nem láttam!"".

A lengyel Westerplatte egy hétig kitartott a németek ellen, akik lovagiasan tudtak viselkedni az elszánt ellenséggel szemben. "A kapituláció után" - jelentette Jonasz (71) - "a lengyel tiszteknek megengedték, hogy megtartsák a szablyájukat, a tisztelet jeleként, amelyet a védelem kivívott ellenfeleik körében". A lengyelek 15 halálos áldozatot szenvedtek, míg ellenfeleik közül 200-300-an feküdtek holtan.

Lengyelország 30 hadosztályával, egy páncélos dandárjával és 842 hadrafogható repülőgéppel szemben Németország 106 hadosztályt, hat páncélos hadosztályt és 3000 harci repülőgépet vetett be. Az összehasonlítás azonban félrevezető, mert ezeknek a Wehrmacht-erőknek több mint a felének egy pillanat alatt készen kellett állnia arra, hogy nyugaton Nagy-Britannia és Franciaország várható támadásai ellen harcba szálljon. Bár a németek számbeli és technológiai fölényben voltak a lengyelekkel szemben, előnyük nem volt olyan kifejezett, mint amilyennek papíron tűnt.

A lengyel vezetőknek soha nem voltak illúzióik arról, hogy egyedül győzni tudnak Hitler ellen. A német előrenyomulás késleltetésére irányuló stratégiájuk, amíg a nyugati szövetségesek a segítségükre nem sietnek, természetesen teljes mértékben brit és francia ígéreteken alapult. Tadeusz Kutrzeba tábornok, a lengyel katonai akadémia igazgatója, aki a hadjárat során a Bruza-folyami ellentámadás parancsnokaként vált híressé, tudta, hogy "meg kell várni a franciaországi segítséget. Lengyelországnak hat-nyolc hétig saját erőire kell támaszkodnia, még akkor is, ha a franciák azonnal reagálnak". A Führernek azonban esze ágában sem volt ennyi időt hagyni nekik. A francia főparancsnok, Gamelin tábornok azt mondta: "Tökéletesen ismerem a lengyel hadsereget. A csapatai kiválóak, a parancsnokai pedig minden dicséretet felülmúlnak. A lengyelek kitartanak, és mi nem vesztegetjük az időt, hogy a segítségükre siessünk. A lengyelek legalább hat hónapig kitartanak, mi pedig Románián keresztül a segítségükre sietünk."

Ez a gondolkodás azonban az első világháború elavult stratégiáiban gyökerezett. A szövetséges parancsnokok úgy vélték, hogy legalább három hétre van szükségük ahhoz, hogy felkészítsék erőiket, és addigra a németek már lezárták a háborút Lengyelországban. A Wehrmacht gyors előrenyomulásától megdöbbenve a franciák megpróbálták hadműveleteket indítani a Rajna és a Mosel folyók közötti nyugatnémet védelem ellen. De a mindenütt a demokráciákra jellemző bizottsági felelőtlenséggel és végletes korrupcióval terhelt Franciaországnak egy hétig tartott, mire megszervezte a támadást.

Ekkorra már idő előtt elindították, és nem is volt annyira félszeg. Mivel a németek sokkal gyorsabban és mélyebben nyomultak be Lengyelországba, mint azt a szövetséges parancsnokok álmodták, Gaston Pretelat tábornok, az offenzíva irányítója komoly politikai nyomás alá került, hogy azonnal támadja meg Nyugat-Németországot, akár készen áll, akár nem. Sietve állította össze a francia 2. hadseregcsoport 31 hadosztályát, köztük 14 első vonalbeli egységet. Annak ellenére, hogy ilyen félelmetes erő állt a parancsnoksága alatt, Pretelat bátortalanul haladt előre az alig 17 hadosztályból álló, túlerőben lévő német 1. hadsereggel szemben. Megdöbbenésükre a franciák azt tapasztalták, hogy a német határt védő Siegfried-vonal túlságosan messze van a front mögött, így a tüzérségük kénytelen volt ellenséges tűz alá kerülni, mielőtt a védelmet támadhatták volna. Ráadásul a Siegfried-vonal bevehetetlennek bizonyult a 155 mm-es lövedékekkel szemben. Még azután is, hogy a franciák felvonultatták 220 mm-es és 280 mm-es ágyúikat - a legnagyobb lövegeket a Földön - a Siegfried-vonal vasbetonból készült védelme sértetlenül állt, bár Pretelat tüzérsége gyors és rendkívül pontos volt. A Siegfried-vonal kitartott, új értelmet adva a "német acél" kifejezésnek.

Eközben Edouard Requin tábornok 4. hadserege a Saar balszárnyával 7,5 mérföldnyi német területet foglalt el. Ezzel egyidejűleg Conde tábornok 3. hadserege

elfoglalta a Warndt-erdő egy salientjét. Ezekből az állásokból Pretelat előkészítette a Siegfried-vonal elleni közvetlen támadást, amelyet szeptember 17-én nyitottak meg. Addigra azonban Varsót ostrom alá vették, a lengyel seregeket pedig szétverték. A további hadműveletek értelmetlennek tűntek, ezért lefűjták őket. A sors iróniája, hogy Pretelat offenzívájának tervezett időpontja ugyanaz a nap volt, amikor az orosz csapatok bevonultak Kelet-Lengyelországba, egy olyan esemény, amelyet Franciaországgal összehangoltak volna, hogy Németországot beszorítsák közéjük. De legalább a franciák megpróbálták teljesíteni az alku rájuk eső részét, bármennyire is félszívvel. A britek, akiktől a lengyelek mindenféle határozott ígéretet kaptak a katonai segítségre, a kisujjukat sem mozdították segítségükre. Az angoloknak sem eszközeik, sem szándékuk nem volt Lengyelország megmentésére, amelyért most minden ürüggyel háborút akartak vívni Németország ellen.

Ami valóban legyőzte a lengyeleket, és ezzel egyidejűleg megállította a nyugati szövetségesek támadásait, az a gyorsan előrenyomuló motorizált páncélosok és a Luftwaffe szoros együttműködése volt. Ez az újszerű koordináció a helyi légi parancsnokok és a szárazföldi tisztek együttműködésén múlt. Ez az egyedülálló, rendkívül hatékony szolgálatközi kombináció ismeretlen volt a nem nemzetiszocialista katonai körök osztálytudatos struktúrájában. Ez az osztály-együttműködés szelleméből fakadt, amellyel Adolf Hitler lelkesítette népét. A Junker Ju 87 Stukák repülő tüzérségként szolgáltak, lyukakat robbantottak az ellenséges állásokon, amelyeken keresztül a páncélosok nagy számban özönlöttek.

A repülőgépek és harckocsik ilyen példátlan taktikai alkalmazását Hermann Göring, a Luftwaffe főparancsnoka úgy képzelte el, mint a legjobb eszközt Lengyelország kiütésére, mielőtt a franciáknak ideje lett volna komoly fenyegetést szervezni a gyenge nyugat-németországi védelem ellen. Ennek megfelelően a német légi hadosztályok hatalmas réseket ütöttek Lengyelország határ menti erődítményein. Ezeken keresztül a Déli Hadseregcsoport inváziós előőrs szeptember 1-jén reggel megrohamozta Lengyelországot. A Junker, Heinkel és Dornier bombázók továbbra is elvágták a szárazföldi ellenséges erők életvonalát, különösen a lengyel erősítést és utánpótlást a frontra szállító összes utat és vasútvonalat. Csata térről csata térre szigetelték el a harctereket, megbénítva ezzel a kommunikációt és a közlekedést, és megakadályozva a páncélosok elleni tömeges ellentámadásokat.

Ennek az első *villámháborúnak*, vagy "villámháborúnak" az egyik alapvető célja a veszélyes lengyel légierő azonnali megsemmisítése volt a földön. A Luftwaffe azonban csak 30 ellenséges repülőgépet fogott el és semmisített meg, amelyek még mindig a hangárok közelében és azokban parkoltak. A lengyelek bölcsen szétszórta harci gépeiket az egész országban, számos repülőtéren. Következésképpen a légierőjüket légi harcban kellett megsemmisíteni. És ez meg is tör-

tént. A P-23-asok a hadjárat első két hetében kiterjedt akciót láttak, német motorizált és páncélos oszlopokat támadtak. A Messerschmitt-pilóták azonban megtizedelték a zuhanóbombázókat, mielőtt a legtöbbjük megközelíthette volna a célpontjaikat. A jeles *Karas* egységek több mint 85%-os veszteséget szenvedtek, így mindössze 17 "Carp" maradt, amelyek átkóboroltak a határon Romániába, ahol gyalázatos módon lefoglalták őket.

A lengyelek azonban bátor elszántsággal küzdöttek tovább. Szeptember 7-én a lengyel légierő a legnagyobb légi győzelmét aratta, amikor 15 német repülőgépet lőtt le egy ütközetben. Varsó a legmodernebb korai előrejelző rendszert működtetett, amely meglepte a Luftwaffe légierjét. Amikor megérkeztek a lengyel fővárosba, P.11-es vadászgépek rajai már várták őket. A lengyel légierő őrnagya, F. Kalinowski szerint "1939 nyarán Varsó körül megfigyelőállások hálózatát hozták létre a közeledő ellenséges repülőgépek korai előrejelzésére, és ezek az állomások rádió és telefonon továbbították az információkat a Pursuit Brigade műveleti központjába, ahonnan az összes felszállási parancsot adták".

Miközben a Luftwaffe pilótái az égbolt feletti uralomért küzdöttek, elvonatoztatták őket fő céljuktól: a földi bajtársaik támogatásától. Ennek következtében szeptember 15. és 18. között a lengyel 11. és 38. hadosztályok a "Sosnkowski-csoport" három, a német 14. hadsereg által végrehajtott bekerítési kísérleten törtek keresztül. A lengyelek egész éjjel menetelve és nappal harcolva legyőztek minden Wehrmacht-erőfeszítést, amely megakadályozta volna őket abban, hogy átkeljenek a stratégiai fontosságú San folyón. Ennek során 20 tüzérségi löveget és 180 járművet zsákmányoltak a németektől. Korábban a 4. páncélos hadosztály tankjait visszaverték a Varsó elleni sikertelen meglepetésszerű támadásukban. Miközben a 35. páncélos és a 12. lövészezred a főváros külvárosain keresztül nyomult előre, heves tüzérségi tűz alá kerültek, amelyet valójában magából a városból irányítottak. Súlyos veszteségeket szenvedve kénytelenek voltak visszavonulni. De nem sokkal mögöttük megrohamozta őket a hatalmas 10. hadsereg. Góra Kalwaria-nál felrohant a Visztulához, ahol teljesen megtizedelte az elit Lotz-hadsereget.

Rydz-Smigly marsall, Lengyelország főparancsnoka, elborzadva elsőszámú harci erejének gyors megsemmisülésétől, általános, késleltetett visszavonulást rendelt el kelet felé. A négy gyaloghadosztályt és két lovasdandárt - egy egész hadseregcsoportot - magában foglaló, hatalmas Pomorze és Poznań hadserege vezette ezt a harcos visszavonulást Varsó felé. Kutno közelében, a Bzura folyó mellett, a fővárostól mintegy 65 mérföldre nyugatra foglaltak állást Kutrzeba tábornok parancsnoksága alatt. Szeptember 10-én, amikor a lengyelek megpróbálták átkelni a folyón, a számbeli hátrányban lévő német 10. hadsereg támadta meg őket, amely Lodzból rohant fel, hogy megakadályozza az átkelésüket.

A lengyelek megragadva a kezdeményezést, hogy saját ellentámadást indítsanak, dühödt elszántsággal indítottak támadást, elfoglalták a Lowicz melletti hídfőket, és viaszorították a német 30. gyalogoshadosztályt. A 10. hadsereget elvágta az utánpótlástól, és a Wehrmacht déli hadseregcsoportjának teljes szárnya hirtelen veszélybe került. Szörnyű felfordulás fenyegetett, és az egész hadjárat veszélybe került, amikor a Luftwaffe a segítségére sietett. A napi nyolc vagy több bevetést teljesítő Henschel 123-as támadó repülőgépek és Stuka zuhanóbombázók porrá zúzták az ellenség által tartott hídfőket, megbénítva a lengyel védelmi állásokat Działoszyn és Czeszochowa körül. A kétmotoros Messerschmitt Me-110-esek Kutrzeba tábornok legjobb csapatainak nagy koncentrációit bombázták, amelyeket a Dornier és Heinkel közepes bombázók által végrehajtott bevetések tovább tizedeltek. A lengyelek és lovaik pánikba estek a hulló bombák és gránátok hosszan tartó áradata közepette.

A német 8. hadsereg most már összekapcsolódhatott az ostromlott 10. hadsereggel, és további légicsapások lehetővé tették, hogy motorizált és páncélos hadosztályai északra fel nyomuljanak, és oldalba lőjék az egyesített pomorze-i és poznańi hadseregeket. Fájdalmasan sebesült kígyóként vágtak a németek felé Lowicz és Sochaczew környékén, ahol hihetetlenül kegyetlen közelharcok dúltak oda-vissza, míg a lengyeleket fokozatosan beszorították és Kutnáól elvágta. Az egyhetes, intenzív, hadosztályméretű harcok szeptember 10-én 170 000 lengyel katona megadásával értek véget.

A Luftwaffe bombázói a sikert követően azonnal lecsaptak a Czeszochowánál még mindig kitartó lengyel 7. hadosztályra. A Luftflotte 4 egész napos megállás nélküli bombázása és bombázása arra kényszerítette az egész hadosztályt, hogy *tömegesen* megadják magukat, ez volt az első alkalom, hogy egy légierő ilyen méretű szárazföldi egységeket kényszerített arra, hogy letegyék a fegyvert. Alig öt nappal később a Luftflotte 4 pilótái megismételték történelmi jelentőségű győzelmüket, amikor Radomtól délre, ahol a lengyeleket páncélosok vasgyűrűje vette körül, még nagyobb számú ellenséges csapatot kényszerítettek megadásra.

A bzurái csata véget ért, de Rydz-Smiglia reményei nem, hogy a Wehrmacht előrenyomulásának feltartóztatásával lehetővé teszi a francia támadásokat Nyugat-Németország ellen. Pretelat tábornok emberei ugyanis már megkezdtek a Siegfried-vonal elleni támadást. A francia beavatkozás valóban kezdte éreztetni hatását a lengyel hadjáratra, mivel Göring hirtelen újabb 400 közepes bombázót vont vissza a nyugati frontra, éppen akkor, amikor a Varsó feletti légi hadműveletek megkezdődtek volna az időre játszók, elszánt védők ellen. A lomha szállító repülőgépeket, a tiszteletreméltó Junkers Ju-52-eseket bombázóként kényszerítették vészhelyzeti szolgálatba, egy olyan szerepkörbe, amelyre teljesen alkalmatlanok voltak. Mindössze harminc "Jus nénit" pakoltak meg ládányi kétkilós

foszfor gyújtóbombákkal. Ezeket szó szerint két, egy-egy Junkerhez rendelt katonára cipelte ki a raktér ajtaján!

A lengyel hadjárat mielőbbi befejezése érdekében Hitler először avatkozott be a harcokba. Eddig szabad kezet adott tábornokainak a háború vezetésében. De nem mozdultak elég gyorsan. A Führer három hét alatt akarta kiűzni Lengyelországot, ami elegendő idő volt ahhoz, hogy felkészítse a védelmét a szövetségesek várható nyugatról jövő támadása ellen, amely valójában már meg is kezdődött. A Visztulától keletre lévő lengyel erők maradék részének összegyűjtésére a 14. hadsereget L'vovtól északkeletre rendelte el. A XIX. páncélos hadtest csapdába esett, és a hadjáratnak máris vége volt. Varsó most már teljesen körül volt véve. Mivel Lengyelország összes fegyveres ereje vagy megsemmisült, vagy szétverték, a főváros védelme értelmetlenné vált. A németek utasították a védőket, hogy békésen adják meg magukat, elkerülve ezzel a felesleges vérontást. A lengyelek azonban még mindig bíztak a nyugati szövetségesek megmentésében, és megtagadták. Válaszul Göring mindössze 48 óra alatt 1776 bombázó bevetést összpontosított, így Varsó szeptember 27-én kapitulációra kényszerült. Védelmezőit nem bántalmazták, hanem Blaskowitz tábornok, a német 8. hadsereg parancsnoka a háború tiszteletére adományozta, ami szépen tükrözte az ő és a Wehrmacht lovagiassági és emberséges érzékét, amely tulajdonságokról később kiderült, hogy a szövetségeseknél többnyire hiányoztak.

A hadjárat rövid, de brutális volt, 10 572 német halálos áldozattal, 3400 eltűnt (feltételezett halottal) és 30 322 sebesülttel. Több mint 694 000 lengyel esett fogságba. A varsói kapituláció előtt Rydz-Smigly, Beck és mindazok, akiknek arroganciája és kapzsisága ezt előidézte, a lengyel népet a nyomorúság közepén hagyták, és Romániába menekültek. Innen kellett volna Gamelin tábornok ígéretes francia csapatainak időben megmenteniük Lengyelországot. De a lengyel összeesküvők Romániában csak internálást találtak. Más lengyelek Angliába menekültek, abba a nemzetbe, amelyik elárulta hazájukat, hogy folytassák az agyatlan, önpusztító harcot Hitler ellen. Mint kiderült, ezek a páratlan bolondok megélték azt a napot, amikor kétszínű brit elvtársaik szovjet szövetségese lelepleződött mintegy 15 000 lengyel kivégzéséért a katyni erdőben 1943 áprilisában elkövetett mészárlás során.

Amikor Wladyslaw Sikorski tábornok, a szövetségeseket támogató lengyel száműzetésben lévő kormány vezetője követelte az atrocitás kivizsgálását, a brit titkosszolgálat három hónappal később meggyilkolta őt egy Gibraltárnál megrendezett légi balesetben, mert attól tartott, hogy elidegeníti Sztálint egy olyan időszakban, amikor Nagy-Britanniának szüksége volt a szovjet részvételre. Félresöpörve lengyel szövetségeseik tömeges meggyilkolását, akik korábban oly sok propagandaértéket szereztek nekik, Churchill és Rooseveltnél a hírhedt teheráni

konferencián teljesen leszámolt velük, amikor Lengyelországot teljes egészében átadták a szovjet démonoknak.

Ezzel szemben Hitler meg akarta őrizni a független lengyel államot, de ebben megakadályozta Sztálin, aki Lengyelország felosztását követelte a nem harciasság áraként (*Cavendish*, 37). A szovjeteknek bizonyosan nem járt semmilyen különleges bánásmód, hiszen a megneemtámadási paktumban vállalt részüket csak marginálisan tartották be azzal, hogy a hadjárat szeptember 17-i eldöntése után megszállták Lengyelországot. Félték a lengyelektől, akik alig húsz évvel korábban majdnem megdöntötték kommunista birodalmukat, amikor Pilsudski marsall seregei megszállták a Szovjetuniót. Ezért álltak gyáva bosszút ezen a legyőzött népen.

A lengyel árulás mintha önmagából táplálkozott volna. 1944 augusztusában egy szovjet rádióadás hathatós orosz támogatást ígérő szorgalmazására a lengyelek fegyveres felkelést szerveztek a német megszálló hatóságok ellen. A **Waffen-SS** válaszul a lengyel fővárost füstölgő romhalmazzá változtatta az 1939-es Luftwaffe légitámadásnál sokkal pusztítóbb támadások során. Miközben a lengyelek újabb nyúlfarknyi, előre eldöntött csatát vívtak a németekkel, láthatták, hogy a Vörös Hadsereg csapatai Varsó keleti pereménél mintha segítségre készen állnának. Sztálin azonban megparancsolta erőinek, hogy vonuljanak vissza, és hagyják, hogy a lengyelek "saját levükben párolódjanak". Amikor a britek engedélyt kértek arra, hogy legalább légi utánpótlást dobhassanak Varsóba, elutasította. Nem sokkal később a felkelést súlyos emberveszteséggel verték le. A lengyelek ismét hagyták magukat becsapni olyan külföldiek átlátszó ígéreteivel, akik országukat nem tekintették többnek, mint idegen célok bábjának.

Mindezt és még többet is elszenvedtek a lengyelek azért, mert nem voltak hajlandók figyelembe venni Adolf Hitler racionális kérését: egyetlen város visszaadását, amely nem tartozott hozzájuk. Milyen jelentéktelennek, sőt jelentéktelennek tűnik ez a tárgyalható kérdés a pusztítás, halál és szenvedés hatalmas panorámájához képest, amely Lengyelország és a világ többi része számára következett!

Kétségtelen, hogy a Földön egyetlen más nemzet sem tudta volna kevesebb mint egy hónap alatt legyőzni Lengyelország egymillió fős fegyveres erőit. A szövetségesek tervei a német előrenyomulás késleltetésére, hogy ezáltal elegendő időt hagyjanak Franciaországnak a nyugati támadásra, a kor stratégiai mércéje szerint megalapozottak voltak. Senki, még Hitler saját tábornokai sem hitték, hogy a lengyeleket alig több mint három hét alatt le lehet győzni. Mint ilyen, a győzelemért a legtöbb érdemet Hitler érdemelte ki, elsősorban a földi támogatást biztosító légi erőhöz való ragaszkodása és az ellenséges erők hatalmas bekerítése révén a Visztulától keletre, ahol a lengyelek elvesztették minden reményüket a

hosszan tartó ellenállásra.

A hadjárat valóban a nemzetiszocialista zsenialitás és bátorság diadala volt a szüklátóköri összeesküvők felett, akik megpróbálták eltiporni a fehér faj legnagyobb reményét. De katasztrofális volt egy értékes nép számára is, amelyet elárultak a kapzsi politikusok és a lengyelen kívüli szándékú külföldiek. Ami még rosszabb, az árja emberek kölcsönös lemészárlása 1939-ben Lengyelországban tragédia volt a nyugati civilizáció számára, ahol megkezdődött a Nagy Testvérháború és a Nyugat valódi hanyatlása.

